(ה) כשומה ל ואם לא הגיע לשכרותו של לומ

שוחם לכתחילה:

וכל בו בשם סה"ת וספר יראים סימן קל"ז):

לו שחימתו (לו) כשרה:

שאינו יכול (פי) לברך:

על השחיטה עלמה דהה אין חיוב לשחיטה אם אינו רולה לחכול

אי: ל בעל העיטור והרשב"ח בת"ה מברייתה דעירובין שם וכ"כ הטור : מ משנה הולין דף ("ב") [י"ג כ"]: ג טור מפי רש"י שם בגמ": ס שם וש"פ ממשנה פ"ק דתרותות מ"ו: ע כ׳ יכומס נמ״ו אות ה׳ כשס

ד אפרים

(סעיף יא) י"א ששחיםתו אסורה. ועיין נפר"ח ות"ם 3"07 לאסור השחיטה כשלא אסרו בפירום וכתב בתפארת לבי סימן ה' בשוחט שנשבע שלה ישהוט בלה קוויט מן החובר מהקהל ועבר ושחט אין להסור שחיטתו כמ"ש בפר"ח והקכים עמו הת"ם סימן כ' כיון שלא גזרו הקהל שתחיה השחיטה פסולה רק מלד השבועה בלבד בשביל זה לה נחשד על השחיטי ואין לחשדו בשביל שהרי הוא שוחטו לאחרים וכשר לשחוט מכאן ואילך וגם אין דינו כעובר על השבועה כיון שמתנול שהיה סבור שאין קפידה להחוכר בכך כשתודיע נו תיכף ובפרט כיון שבאמת הקלב היה לו קוויט רק השוחט פשע שלח היה מלווה לרחותו וליקח ממנו וכוונתו סיה לשחוט בלה קומט אין ניימ בה וכעבירה שאין מלקות הוה ומיימ רחוי לעוכש ולקנם ולהעבירו על זמן מה שלא ירד לפני החיבה ולקנסו בממון כפי יכולתו הקבל עליו תשובה בב"ד בתענית כרחף אבל אין לפוסלו מלשחוט כיון שמן הדין אינו פסול וטפלי תליא ביה ומה שהקהל אינם רולים להאמינו על להבא יאסרו הקהל מה שישחוט כלה קוויט כנבלה וע"ז אינו השוד להאכיל נכילות ואין לדחותו כי נראה ובמעל עשה ע"ש: וכתב עוד שם סיי כי בשוחטי שכתוב בכתבם שקיבלו על עלמם בחרם רש לחם אמתלא נאמנים כדרך שנתכאר כיו"ד סיי רל"ב סעיף י"ב בהג"ה ובח"ת סי ע"ג ולה שיין שויה הנפשיה הד"ה דהקבלה שלה יסיה שוחט לא ששחיטתו אסורה ומחמת חרם הקהל להעבירו אם העבירו נדרם ויכולים לחחזירו רק אם היה החרם שלא יהיה אצלם שוחט היה אסור לעולם כמ"ם סי רי"ט ע"ם: וכתב עוד שם סימן כ' בשוחט שנשבע בפני ב"ד שלה ישתה מיש ואם יעבור לא יהיה שוחט עוד ועבר ושתה ושחט אמ"כ ויש שהתירו השוחט שהוגד להם שלה שתה הלה במולאי יו"כ ונחשב כיו"ט והוא הוליה בשבועתו שכת ויו"ט מיל כמ"ם בח"ח סי תק"ע ופורים אינם יו״ט ית"מ אם הנודר אומר שכיון להם נאמן ה״ה תולאי יוק״כ מהרייל שבדרשות בלשון יו"ט פר׳ בה״ח בב״י מרכ"ד וגם רמ"ה כתב שהוא קנת יו"ט. אך לפי מ"ם ולדעת הרמב"ם הר כמומר להלריך בדיקת סכין אך רוב הפוסקים חלקו עליו אך מה שאמר שלא אסר על עצמו שחיה כדרך כל הארן רק שלא ישתכר לא מהימן דא"כ למה הוליא שבתות וייט וכי או רולה להשתכר תועבה הוא להיות שיכור אף בשבתות יויינו הנותן בכוס עינו כו' ומחשבתו ניכרת שאסר לעצמו השתיה ואפילו פחות מרביעית לדעת הע"ו דביי"ם חפילו

ב הרא"ם שם וכ"כ בעל העיטור ג"כ הא לא"ה א"י לברך הג"א² ומביאו ב"י וד"מ וכן משמע בשחיטת מהרי"ו וכ"פ הב"ח ושאר אחרונים וכן משמע הל' אם אחר מברך ולא אלא עיקר הכוונה לתת שבח למקום ב"ה על שאסר לנו אכילת בשר קאמר ואחר מברך משמע שהאחר מברך בלא"ה וע"ל סיי י"ט בלא שחיטה ובזה ודאי כל ישראל שייך באותה ברכה שהרי על כולם דבעי׳ שאותו אחר יכוין להוליאו: דג. דינו כשושה. דלכתחלה יש איסור אלא שאין מקום לברך שבח זה אלא בשעת שחיטת שום לא ישחוט אפילו אחרים עע"ג

וכדיעבד שחיטתו כשרה כשלה כשלה ב שבור שהגיע לשכרותו של לום אג דינו עע"ג דוקה: דד. די"א כו'. כלומר

עלה טובה לשיכור שלא ישחוט לכתחלה מפני שרגיל לבא לידי דרסת אבל ודאי מדינא הרי הוא כפקח לכל דבר כמ"ש הט"ו בה"מ סי רל"ה: ובעט"ז השמיט הג"ה זו ולא ידעתי למה : לה. אלא א"כ אחרים רואים אותו. ובשלטי הגבורים בתב ע"ש ריא"ז דאפילו אחרים רואים אותו לא ישחוט לכתחלה ע"ש: דו. שחיפתו כשרה. וכ' בקה"ו ז דקומה שלה רחה

אורות מימיו אפילו בדיעבד אסור יא נליון (טו) ע אם השילו הקחל חרם שלא ישחוש לתרום ע"י שליח לא נחלק המלוה לאכול משחיטתו ומביאו הב"ח ובד"מ

כתב על הסא"ז ושאר הפוסקים לא חילקו בזה : דו. מפני שא"י דברך. ומ"ה ניחא בההיא דאילם לא יתרום דלית ליה באמת תקנתא לברך

וגם אחר אינו רשאי לברך כנגדו כמ"ש הט"ו בא"ח סי' ע"ה ס"ד ועוד ובמה שכתבתי נתיישב מה שהוקשה לבעל הדרישה למה יברך אחר

כיון שהוא ערום אינו רשאי לכוין בברכת חבירו וליכא למימר שומע כאן והלא ברכת הנהנין אם יצא אינו מוציא ותירן מה שתירן ומו״ח

לעלמו ג"כ בהמה ומברך וכמ"ש הג"ה אשיר"י ולי לא נראה בזה דא"כ לא היה שותק מנפרש כן בהדיא אם אחר מברך על שחיטה אחרת אלא כמ"ש דאין כאן ברכת הנהנין כלל אלא שבת והודיה על האיסור כמו בברכת אירוסין: (יח) שרגיף לבא דידי דרסה. מטעם שאיבריו כבדים עליו מחמת רבוי יין ששתה וכן ראוי לנהוג כל שיינו חזק עליו אפילו לא הגיע לשכרותו של לוט ואע"ג דאמרינן בפ' הדרי שכור הרי הוא כפקח לכל דבריו היינו במידי דתלוי בדעת האדם אבל לא בזה שתלוי בכבידות אבריו דודאי אינו כפקח: (ימ) ערום דא ישחום.

רע"ק הידושי רע"ק (ט"ז סקי"ז) ונראה דמחלק. נראה דמונה הט"ז דבמצוה דאפשר לעשות ע"י אחר ל"א דהוא יעשה המצוה ואחר יברך, והוא כעין ברכת הנהנין דאמרי לא לההני ולא לברך, ה"ג אמרי לא ליעבד יפר המצוה בעצמו ולא לברוך, אבל מיים לא גדע מברכת הנהנין ראם אחר מברך גייכ לעצמו דיכול הוא המצוה בעצמו ולא לברוך, אבל מיים לא גדע מברכת הנהנין ראם אחר מברך גייכ לעצמו דיכול להוציאו אברכתו, וכדס"ל להא"ז בהדיא דאם אחר שוחט גייכ לעצמו יכול להוציאו אלא שמסתפק אהיכ דבאלם י"ל דלא מהני כיון דא"י לברך בעצמו דבערי ראוי לבילה, אבל להרא"ש דלא ס"ל כן ממילא התרומה אף באלם יכול לתרום חיכי דאחר תורם ג"כ לעצמו ומוציאו בבדכתו, א"כ עדיין

שמוע ומינו מכר בשום פוסק ומפשר דס"ל לתשום לערה לה ישים אל לבו לשחוע בכוונה ול"ע דלכ"ו הפילו טבעה ספינתו כים נמו לה ישחוט דהרי בש"ם בברכות דף י"ה מדמי לה לחבל ע"ש חלה דלה לה היישינן כלל רק הטעם שחתור חבל לשמוע נרחה לי דהות משום שאפור במנחכה כמו שכתב נקמן פיתן ש"פ ונפ"ז בגוונה דשרי במנחכה כמבוחר שם סעיף כי וסעיף ה' במתח מותר האכל לשחוט חה ברור. ומ"ש עד חקן בן פי שמים כר עיין בתשונת מאיר נחיבים סי ע"ו שכתב דהאידוא בדורות הללו שנחלשו הכחות כאר ונכון לכל אשר פידו למסום למקן למגדר מילמא שער"פ מעי שנה ואילך לא ישחוט שום אדם סמ"ג ולענין דינה אף דלכסחלה יש להעצירו מ"מ אין אוסרין שחיטתו למסרע והבאחיו מקנה ע"י הרב והקהנ ששוחט ח' נבדו לו ישחוט כלי חבירו והוכרו שמה שישחוט מחד הוח טרפה ועוד נשבה שם ששוחטים תקעו כפיהם שלה יכשירו שום בהתה עד שייחו חותם נסיפה ועוד נשבה שם ששוחטים תקעו כפיהם שלה יכשירו שום בהתה עד של מחת ואפר לסימו כשר. ושוחט אחד עבר על ה' לה' ב"ד עד לה' ב"ד על הח"כ לה נעשה חשוד לאחר בר מיון שהח"כ לה היה שלה ישחטו אלה שלה יכשור וח עון אחד ע"ש עוד. להוחו דבר מיון שהח"כ לה היה שלה ישחטו אלה שלה יכשוב בה. ועיין בהרים חייד קימן טידו וקרי "יש מה שכתב בה. ועיין בהשוח שהחיד שהעיר על דברי נו"ב הציל בח"ש הלחם לאחר מיום מונה את מונה בה' מונה בהיל בח"ש החבר מונה את מונה בה' מונה בהיל בח"ש החבר מונה את מונה בה' מונה בהיל בחום החבר בריום הח שהעיר על דבר נויצ הנייל במיים דחפי לחומה העיר אם יפירו כוי וכתב כיון שלריך עקורת שאפיר על דברי טרב הכיל בנורש דומים במותם השיר של החור ב"ם ב"ד שבעירם דהוי כמופר נדרי הגדר למפרע לא כדין חרמי לבור א"כ אי אפשר להמיר ב"ם ב"ד שבעירם דהוי כמופר נדרי עלמו. ועיין במי צ"ש אחרון חיי"ד ס"ג וס"ד ועיין במ' ח"ל חייד ס"א וס"ד וועיין במ' ח"ס ס" י"ג אודות קהלה אחם שנהגו מכבר להעמיד ב' שוחטים גבית המטבחיים לבדוק

הקכין והריחה על ידט והרב הצ"ד הוסיף עוד שגם ככל בהמה דקה ישמדו ב' שוחניים הספין והריאה על ידם והרב אב"ד הוסיף עיד שגם צכל בהמה דקה יעחדו צ' שוחטים והחזיקן כזה המנהג כמו ד' שנים ועתה צאו פרילים וחללוהו אם אפשר לבטל מנהג זה אחר שהמלו לעשותו ולקיימו. והשיב גוף המנהג וחדאי מנהג וחיקון הוא אך בקהלות גדולים מנהגנים שונים כזה כי בק"ק פפד"מ חיקן מ"ו בעל הפלאה ז"י שלשי שוף לא ישרט ועקף לא שחיטה ופק"ק פ"צ החמירו רק בגסות ולא בדקום ולא בעופות חוך משחיטות כפרות שבין ריה לוחס"ב והטעם נעלם ממני דהא לעמין בקרה הספין אין חילוק בין דקות לגסות. וממילא יובן שהרב דעיר הגיל שמיקן גם בדקות כן יאושר חילו. ומאחר שבשט מנהגו שם אפיי צ"ד אחר איני יכול לבטלו דש"ל הדבר שבשט אינות בלא ליון שתחתלה לא מיקן אלא לעירו ושם בשטה הקנה זו כח"ש הסום' בגישין דף ל"ו ע"צ למנס ב"ד בדול במכתה ובמנין יכול לבטלו אם אינו נעשה לקייב ולא ע"ר ושל היו לאפי לאפי ב"ד בדול אינו יכול לבטלו ממ"ש הרמצ"ש ס"צ מה' ממרים כר'. ומעמה הרב אצ"ד דמילי דבני מאחר בליה רמיא ומסתחל בקשה מלא וגדר בה גדר כ"ו שלא בטל הטעם לא הוא להו גדול ממנו יכול לבטל. וכל השובר על מקומו אחר התראה יש לדון אם לא יפסל

הגה לד ור"ה ששכור (יג) לה ישחוט (יה) שרגיל לכה (יד) לידי אירוסין שהחתן מארס והרב מברך (לכ) לרסה. (הגהות מיימוני בשם סמ"ג פ"ג מהלכות שחיטה ובה"ג דגם שם מברך על איסור עריות שאסר לכל ישראל אבל בהפרשת תרומה הוה מ " סומא לא ישחום לכתחילה זה נליז : אלא עיקר הברכה על מצות הפרשה לא א"כ אחרים רואין (לני) אותו ואם שחם על איסור אכילת טבל שהרי מצות ההפרשה חיוב עליו אפילו אם אינו י (יש) (לה) ס ערום לא ישחום לכתחילה זי מפני רולה לאכול תן התבואה עדיין א"כ הוה מלוה זאת כשאר מלות וכיון שאין הוא חיוב בגופו לעשות כן דאפשר

בהמה דוגמה לדבר שוכר ב"י בסי"

רס"ה בשם ר"ת בברכת להכניסו

בברית שהיא שבח והודיה בכל שעה

על קדושה זו ע"ש ומ"ה ניחא בברכת

והברכה זה מזה אלא התורם יברך

ז"ל כתב ג"ל דהך אם אחר מברך דגבי שחיטה פי׳ אם אחר שוחט

ביאור הגר"א

דבריהם אם אחר ג"כ שוחט) וראיה מתרומה דתנן האלם כו' ומפרש בירושלמי משום ברבה (ודוחק לומר בשאין אחר כלל לברך) ומסופקים שם אם אחר ג"כ שוחט ברבה (ודוחק לומר בשבילו (ועמיש באים חומן תקפיט ס"ק ג' בליקוט): [לד] אא"ב אם יכול לברך בשבילו (ועמיש באיה סימן תקפיט ס"ק ג' בליקוט): [לד] אא"ב כו'. ערי רש"י שם ד"ה לכתחילה כו': [לה] עדוב כו'. מהא דתרומות כו'. ופ"ב (כ"ג א') ופכ"ג (ק"נ א') דשבת וכאן אי אפשר להוציאו אחר: [לו] אב הבילו כו'. כיון שהקהל אסרו זולתו הוי כאוכל בלא שחיטה והוי כמומר

באר הימב

מותר לשחוט באחר עומד ע"ג לדעת המחבר א"כ למה לריך הכא מומחה י"ל דהכא מיירי דאותו אחר אינו מומחה רק שיודע לברך א"נ שאותו אחר מברך והולך לו או עמד שם ולא ראה ששחט רק השמיע ברכתו. ומיירי שהאחר שוחט ג"כ הא לאו הכי אינו יכול כאן לברך וכן פסק הב"ח ועיין לקמן סיי י"ט דבעינן שאומו מחר יכרון להוליאו : (לא) כשומה . פי׳ לכתחלה לא ישחוט אפילו אחרים עומדים ע"ג ובדיעבד כשר כשלחרים עע"ג דוקא: (לג) דרסה. וכתב בש"ך דרמ"א כתב כן לעצה טובה אבל מדינא הרי הוא כפקח לכל הדברים ומותר בדיעבד אם מחרים עע"ג. או כלא אחרים אם לא הגיע לשכרותו של לוט כמ"ש בח"ת סי רל"ה. אבל בט"ז חולק עליו וכתב הטעם בשיכור מחמת שאבריו כבדים עליו ואינו חלה זה בדעת אדם וכן ראר לנהוג דכל שיינו חזק עליו אפילו לא הגיע לשכרותו של לוט לא ישחוט. ובבה"י האריך והחמיר מאד על השוחטים הרגילים בכך להעבירן מפני שאבריהן כבידות מחמת ריבוי שתייתן וכן ראר לנהוג אפילו לא הגיע לשכרותו של לוט. כתב סמ"ג זקן ותי שידיו מרתתין הן מכח חולשה או מכח טבעו שג"ל ידיהם כבדות שחיטתן רובן דרסות המה. אף על פי שאמרו ברי להם שלא דרסו אינן נאמנין מפני שהם עלולין לכך עכ"ל: (לג) אותו. כתב הש"ך אפילו אחרים רואין אותו לא ישחוע לכתחלה: (לד) כשרה. כתב הש"ך כתב תשובת א"ז דסומא שלא ראה אורות מימיו אפילו בדיעבד אסור לאכול משחיטתו הביאו הב"ח ובד"מ כתב דשאר הפוסקים לא חלקו בזה : (לה) דברך. וכתב בט"ז דלה מהני בזה שיברך החר ויהפוך פניו לגד החר כיון דהערום לריך לכוין לשמוע הברכה והום אסור בכך לכתחלה. כ' ע"י מי שאינו חגור בחגורה